

til, ikke en Smule Andet, end hvad Ministeren altid har gjort, og som den ærede Minister altid har holdt paa, at han vil blive ved at gjøre. Den ærede Minister har aldrig forlangt Mere, og naar altsaa det ærede Medlems Opfattelse var rigtig i 1876, maa den ogsaa gjælde nu, thi den ærede Ministers Standpunkt er nu som i 1876. Der er ikke Spor af Forskiel, og de samme Argumenter, som gjaldt mod Ministeren dengang, og som det ærede Medlem meget veltalende fremsførte mod Ministerens Fremgangsmaade, gjælde ogsaa nu. Prif for Prif mod den — jeg vil bruge det ærede Medlems eget Udtryk — Bistand, som det ærede Medlem nu vil yde Ministeren. Thi hvad er det for en Bistand? Det er en Bistand, som skal kunne fungere ganske saaledes, som Ministeren hidtil har ladet dem fungere, reise omkring, se paa Skolerne og gjøre Indstillinger, sætte nogle af disse forte Streger ved Navne, som det ærede Medlem saa smukt omtalte i 1876, og som bevirker en Nedsættelse af et Par Hundrede Kroner saa for den ene og saa for den anden Skole. Det er altsaa netop det Samme, som den ærede Minister altid har gjort. Forslaget blev dengang vedtaget med 70 Stemmer mod 20, tror jeg. Næret efter var Forslaget ikke praktisk af den Grund, at Ministeren gif ind paa ligeoverfor Finantsudvalget ikke at udsende sin Tilsynsmand, og derfor behøvede man ikke at optage en Bestemmelse paa Finantsloven derom. Finantsudvalget blev enigt om ikke at røre ved Sagen, fordi, som sagt, Ministeren opgav at sende Tilsynsmanden ud. Nu har den ærede Minister atter indtaget sit gamle Stæde fra 1876. Han vil paany have en Tilsynsmand, og jeg har ikke fra nogensomhelst Side hørt Noget, som kunde tyde paa, at han tænkte paa at anvende ham anderledes end dengang, og jeg har heller ikke hørt Noget i saa Henseende fra den ærede Ordførers Side. Og hvad sker nu? Ja, det nytter ikke at negte det; det, som den ærede Ordfører nu taler for, gaar stik imod det, som han talte for i 1876. Jeg forstaa derfor ikke, at den ærede Ordfører vil stille et Ændringsforslag om, at den ærede Minister ikke maa anvende Noget til Tilsynet; jeg forstaa det ikke; thi det, som den ærede Ordfører giver Penge til og giver Ministeren Lov til, er netop til alt det Tilsyn, der har været Tale om tidligere; der har aldrig været Tale om noget andet Tilsyn. Den ærede Ordfører har ikke opnaaet nogen Indvirkning fra den ærede Ministers Side om, at han f. Ex. ikke vilde lade Steenstrup reise, eller om han kun maatte bruge Pengene til at lade gjøre Beregninger for at spare Kontorpersonalet Beregningerne; nei, den ærede Ordfører veed meget godt, at Ministeren vil gjøre, hvad han altid har gjort, og hvad vi altid have protesteret imod. Kan imidlertid den ærede Ordfører søle nogen særlig Tilfredsstillelse ved at faae vedtaget et Forslag, der hedder, at Intet kan anvendes til Til-

syn, men som gaar ud paa, at det netop maa anvendes til Tilsyn, saaledes som Ministeren vil det, saa vil jeg ikke modsætte mig Forslagets Vedtagelse, saa meget mere som jeg gjerne vil under den ærede Ordfører en uskyldig Fornøielse. (Ordføreren: Saa er det ikke værdt, at det ærede Medlem stemmer for Forslaget). Na, jeg vil ikke drille den ærede Ordfører, det er ikke min Smag, og naar det kan være den ærede Ordfører en Tilfredsstillelse, og han er enig med Høire og Ministeren om, at det ikke betyder Noget, saa siger jeg: lad gaa, men jeg tror, at Enhver, der deler den ærede Ordførers Anskuelse fra 1876, og som endnu holder paa, at Høiskolerne ikke bør have nogen Snor om Benene, eller at det ikke er værdt, at Folk skulde reise omkring og sætte forte Streger ved Navnene og gjøre Ting, hvorved man kunde faae Høiskolerne længere op ad Statsmagten til, og berøve dem Karakteren af Høiskoler, bør stemme for det Forslag, vi have stillet om, at dette Bølg udelukkende fordeles imellem Skolerne. Saa vil Sagen være ren og klar, det Andet har ingen Betydning. — Hvad angaar Ændringsforslagene til Universitetskontoen, da skal jeg komme nærmere ind derpaa. Jeg tilstaa, at jeg fik en lille Forstrækkelse, da jeg hørte det ærede Medlem for Præsts Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) erklære, at det ikke kunde gaa i Længden, og jeg tænkte: Mon der virkelig skulde være en saadan Grad af Ubeskedenhed hos det ærede Medlem og hans Venner, at de ikke en Gang vil nøies med, hvad de have faaet paa Finantsloven iaar, hvad der vistnok er Mere, end de kunde gjøre sig nogen rimelig Forhaabning om, eller vilde de oeniskjøbet have Universitetet med; men jeg fik en Beroligelse, da det ærede Medlem erklærede, at det ikke var iaar, de vilde have det, men at det først var til næste Aar. Jeg skal imidlertid ikke komme nærmere ind derpaa, da man jo er enig om, at det skal falde, og det er altsaa ikke værdt at røre videre derved. Forøvrigt kunde jeg nok have ønsket at gjøre nogle yderligere Bemærkninger med Hensyn til dette Punkt, da jeg i saa Henseende har en anden Opfattelse end den ærede Ordfører og navnlig lægger Vægt paa en anden Omformning, en anden Ombannelse af Universitetet som Læreanstalt. Jeg vil ikke sige, at jeg ikke ønsker en Omordning af den finantsielle Side af Universitetet; men jeg lægger dog mere Vægt paa, at Universitetet underkastes en Reform som Læreanstalt; men da Spørgsmaalet ikke ligger for nu, ser jeg ikke nogen Grund til at trætte det ærede Thing med en længere Udvikling desangaaende. — Det Forslag, som gaar ud paa et Tilskud til cand. theol. eller cand. mag., hvad han nu er, Girifson har jeg ikke tiltraadt, men det er ikke, fordi jeg agter at gjøre nogen Modstand mod, at det vedtages. Jeg skal derfor ikke ikke udtale mig videre derom.